

РЕШЕНИЕ

№ 37333

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **6749** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46, ал. 1 във връзка с чл. 41, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 66, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Ф. Х., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН], депозирана чрез адвокат Н. О. Г., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 521 от 27.05.2025 г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ във връзка с чл. 66, ал. 1 от ЗУБ на А. Ф. Х. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ в И., като на основание чл. 39б, ал. 1 във връзка с чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ е определен срок от 30 (тридесет) дни за доброволно напускане на страната. В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради издаването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Сочи се, че с наложената принудителна административна мярка е допуснато необосновано и без доказана основателна причина накърняване на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Соци се липса на извършена от административния орган преценка на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, административният орган не е съобразил факта, че от 2012 г. – 2013 г. оспорваният пребивава на територията на Република

България, живее на семейни начала с българска гражданка от 2008 г., има сключен граждански брак с Р. М. Изо и имат родено едно дете, живее постоянно със семейството си, полага грижи за издръжката им, има постоянна работа, след напускане на държавата си по произход И. не се е връщал там, няма роднини там, майка му, сестра му и брат му са с българско гражданство и живеят в Република България, с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] завършил е средното си образование в България, няма никакви семейни, културни и социални връзки в държавата си на произход. Отправеното до съда искане е за отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, жалбата се поддържа чрез процесуалния представител по пълномощие адв. Н. Г.. Посочва се, че цитираното в оспорената заповед Решение № 2343/10.03.2025 г. за отнет хуманитарен статут по ЗУБ на А. Ф. Х., издадено от Председателя на ДАБ при МС, до настоящия момент не е връчвано и А. Ф. Х. не е запознат с него. Претендира се присъждане на разноски съгласно списък, който се представя.

Ответникът Началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е представена докладна записка № УРИ 5392Р-453 от 27.05.2025 г. от ВПД началник група 01 „К.-С.“ при отдел „Миграция“ – СДВР до Началник на отдел „Миграция“ – СДВР относно налагане на ПАМ по ЗЧРБ на чужд гражданин с отнет хуманитарен статут в Република България. В докладната записка се сочи, че в отдел „Миграция“ – СДВР е постъпило писмо рег. № ПМЗ-ОК-1206 от 24.04.2025 г. по описа на ДАБ при МС, с което се уведомява, че чуждият гражданин А. Ф. Х., [дата на раждане], гражданство И., ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН] е с отнет хуманитарен статут в Република България с Решение № 2343 от 10.03.2025 г. на Председателя на ДАБ.

До А. Ф. Х. е отправено съобщение рег. № 51300-35309 от 14.05.2025 г., връчено на лицето на 15.05.2025 г., с което на основание чл. 26, ал. 1 от АПК същият е уведомен, че спрямо него започва производство за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ във връзка с отнет хуманитарен статут, като на основание чл. 34, ал. 3 от АПК в срок от 7 дни от съобщението може да представи допълнителни възражения, обяснения и доказателства в отдел „Миграция“ – СДВР. В докладната записка е посочено, че в отдел „Миграция“ не е получен отговор от лицето.

Съгласно установено в горепосочената докладна записка при извършени справки в информационната база на МВР е установено, че лицето не е подало заявление за продължително пребиваване, няма нова адресна регистрация, няма регистрирани данни за преминаване през ГКПП и няма данни за подадена последваща молба за предоставяне на закрила по ЗУБ.

Предложено е на основание чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ спрямо А. Ф. Х. да

бъде издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“ и на основание чл. 39б, ал. 1 и във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ да бъде определен срок от 30 тридесет дни за доброволно напускане на страната.

Установява се от приетата по делото административна преписка, че на 20 май 2025 г. по електронна поща на административния орган в срока, определен със съобщение рег. № 51300-35309 от 14.05.2025 г., връчено на А. Ф. Х. на 15.05.2025 г., е представено сведение от оспорващия, чрез процесуален представител, към което са приложени доказателства по опис, а именно – договор за наем на недвижим имот от 01.09.2024 г., декларация за припознаване на детето М. А., [дата на раждане], с нотариална заверка на подписа, декларация от Р. М. за баща на М. А., с нотариална заверка на подписа, епикриза на М. А., трудов договор от 17.01.2025 г.

С оспорената в настоящото производство Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 521 от 27.05.2025 г. на основание чл. 44, ал. 1 във връзка с чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ във връзка с чл. 66, ал. 1 от ЗУБ спрямо А. Ф. Х., [дата на раждане], гражданство И., ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ в И., като на основание чл. 39б, ал. 1 във връзка с чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ е определен срок от 30 дни за доброволно напускане на страната. Като мотиви за издаване на Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 521 от 27.05.2025 г. е посочено, че същата се издава за това, че по отношение на чужденеца има решение № 2343/10.03.2025 г. за отнет хуманитарен статут по ЗУБ, издадено от Държавна агенция за бежанците и мотивите, изложени в докладна записка № УРИ 5392Р-453 от 27.05.2025 г. Оспорената заповед е съобщена на оспорващия, чрез адв. Г., на 04.06.2025 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, на 16.06.2025 г.

По делото са приети справки от Национална база данни „Население“ относно лицата И. Ф. Х. (сестра на оспорващия), М. Ф. Х. (брат на оспорващия) и Н. Х. Шамо (майка на оспорващия).

По делото са приети удостоверение за сключен граждански брак на А. Ф. Х. и Р. М. Изо № 3808 от 07.10.2024 г., удостоверение рег. № 21/2914 г. за завършено обучение по български език на оспорващия, удостоверение от Регионален инспекторат по образование [населено място] за завършен осми клас на А. Ф. Х., Свидетелство за основно образование на А. Ф. Х., лични карти на И. Ф. Х. (сестра на оспорващия), М. Ф. Х. (брат на оспорващия) и Н. Х. Шамо (майка на оспорващия) и удостоверение на Министерство на правосъдието № 22088/2021 г. за това, че на М. Ф. Х. е дадено българско гражданство.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което същата е процесуално допустима.

По същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, предвид уредената в разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ възможност за делегиране на правомощия. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции

„Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация. В заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 се посочва държавата, в която мярката ще бъде изпълнена. При настъпване на основателни причини данните относно държавата могат да бъдат променени от органа, който е издал заповедта. Със Заповед № 513з-9426 от 06.12.2018 г. Директорът на СДВР е оправомощил Началника на отдел „Миграция“ при СДВР да издава заповеди за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ. Издателят на заповедта, назначен на длъжност Началник на сектор „Незаконна миграция“ към Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, е определен като заместник на Началника на отдел „Миграция“, считано от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта със Заповед № 513з-607 от 22.01.2025 г. на Директора на СДВР и съгласно Удостоверение рег. № 513р-25253 от 10.03.2025 г., поради което съдът приема, че на 27.05.2025 г. същият е издал заповедта в качеството си на Началник на отдел „Миграция“ по заместване (Заповед № 513з-607 от 22.01.2025 г.) и при делегирани правомощия със Заповед №513з-9426 от 06.12.2018 г.

В конкретния случай заповедта е мотивирана с наличие на решение за отнет хуманитарен статут на А. Ф. Х., т.е. с наличие на предпоставките за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ предвижда принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, като с т. 2 е въведена ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна.“ Съгласно чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ връщане се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено.

На първо място в конкретния случай следва да се отбележи липсата на доказателства по делото, че хуманитарният статут на чуждия гражданин е отнет с влязъл в сила административен акт. За да се докаже по категоричен начин наличието на отнет хуманитарен статут, следва да се представи съответното решение на ДАБ със заверка за влизането му в сила, каквото по делото не е представено, не се и твърди наличие на влязло в законна сила решение. Наличието на такова влязло в сила решение е задължителна предпоставка за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Решението за отнет предоставен хуманитарен статут може да бъде предмет на контрол в самостоятелно производство като различен индивидуален административен акт, по отношение на който в настоящето производство не може да бъде осъществен дори инцидентен контрол за законосъобразност, включително относно установеното от органа основание за отнемане на предоставения статут. С оглед разпределението на доказателствената тежест в производството изрично е указано с Определение № 22964

от 03.07.2025 г., постановено по делото, на основание чл. 170, ал. 1 от АПК на ответника, че носи доказателствена тежест за установяване съществуването на фактическите основания за налагане на принудителната административна мярка по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ във връзка с чл. 66, ал. 1 от ЗУБ, както и изпълнението на законовите изисквания при издаване на оспорения административен акт. В случая ответникът не е представил нито самото Решение № 2343 от 10.03.2025 г., на което се позовава в оспорената заповед, нито доказателства, че същото е връчено на А. Ф. Х., съответно, че е влязло в законна сила. При извършване на служебна проверка в деловодната система на АССГ не се установява наличието на висящ или приключил спор относно законността на решение за отнемане на предоставен хуманитарен статут на оспорващия. Предвид това, настоящият съдебен състав намира за недоказано основанията за налагане на принудителната административна мярка по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Едновременно с това, следва да се отбележи, че наличието на основание по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, което, както бе посочено, не се установява от представените по делото доказателства, не е достатъчно за законосъобразност на издадената заповед, тази предпоставка не е единствената за законосъобразно прилагане на процесната ПАМ. В хипотезата на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ административният орган при прилагането на мярката е бил задължен да отчете изискванията на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ се явява обща спрямо тази на чл. 41, т. 4 от същия закон, както и към всяка една принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ. Следователно административният орган е следвало да съобрази предпоставките, предвидени в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, при издаване на процесната заповед. Отчитането и съобразяване на обстоятелствата, визирани в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, от административния орган, е необходимо с оглед недопускане чрез налагане на ПАМ да бъде нарушено основното право на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС). Като лице, което пребивава на територията на страната, А. Ф. Х. има право на зачитане на личния и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС). Българската държава е страна по конвенцията и с оглед на чл. 1 от ЕКЗПЧОС е длъжна да зачете в съответствие с установеното в конвенцията правото на всеки, който се намира под нейна юрисдикция. Задължителността на горната преценка следва от тълкуването на националната нормативна уредба в съответствие с относимото европейско законодателство - Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директива

2008/115/ЕО/Директивата). Съгласно Съображение 5 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО тя установява хоризонтален набор от правила, приложими спрямо всички граждани на трети страни, които не отговарят или са престанали да отговарят на условията за влизане, престой или пребиваване в държава-членка. В чл. 1 Директивата определя общите стандарти и процедури, които се прилагат в държавите-членки по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой, посочено е, че мерките се прилагат в съответствие с основните права, които се явяват общи принципи на правото на Общността, както и на международното право, включително задължения в областта на защитата на бежанците и правата на човека. В съображение 6 изрично е посочено, че решенията на компетентните органи за прекратяване на незаконния престой следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се взема предвид. Директивата установява общ минимален набор от правни гаранции, приложими за решенията за прекратяване на незаконния престой. В съображение 13 изрично е посочено, че използването на принудителни мерки следва да бъде подчинено на принципите на пропорционалността и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Тези принципи изрично са посочени в чл. 8, § 4 и чл. 11, § 2, определящи допустимите мерки забрана за влизане и извеждане. Следователно стандарт при прилагане на мерките, освен посочените по-горе принципи на индивидуален подход при определяне на мярката - на пропорционалност и ефективност, са и основните права на Съюза. Именно в съответствие с това задължение на българската държава и националният законодател в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ изрично регламентира изискването при прилагане на принудителните административни мерки, предвидени в закона, да бъдат отчитани продължителността на пребиваване на чуждия гражданин на територията на страната, семейното му положение, съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход. Тези изисквания ясно сочат, че при прилагане на принудителна мярка, каквато е и мярката по оспорената заповед, органът е длъжен да извърши индивидуална преценка на всички факти и обстоятелства от значение за гарантиране на признатите от Конвенцията права на съответното лице. Съобразеното тълкуване на националните норми с разпоредбите на Директива 2008/115/ЕО налага извод, че при установяване на визирания в разпоредбата на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ правопораждащ юридически факт органът е длъжен да извърши преценка и на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, в светлината на принципите на пропорционалност и ефективност и на основните права на Съюза, и едва в съответствие с тези изводи да прецени да наложи или не мярката. Изброените в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ обстоятелства не следва да се приемат като лимитативно определени. С оглед на посочените по-горе стандарти, приети в съюзния акт, органът е длъжен да обсъди и всеки друг факт, който би имал отношение към налагане на мярката при спазване на принципите за индивидуално взето решение, за пропорционалност и ефективност.

Подобна преценка в случая не е направена от административния орган при издаване на оспорената заповед, което обосновава материална незаконосъобразност на оспорения акт. Съдът намира, че оспорената заповед е немотивирана, издадена при неизясняване на фактическата обстановка, без да са спазени императивните разпоредби на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и без да са изложени мотиви за визираните в същата норма обстоятелства. Това не дава възможност на съда да извърши преценка за съответствие на наложената мярка с целта на закона и дали с нея не се засяга в недопустима степен правото на жалбоподателя по чл. 8 от ЕКПЧ. В конкретния случай в докладна записка УРИ 5392р-453 от 27.05.2025 г. и в оспорената заповед липсва каквото и да било обсъждане на обстоятелствата, които е необходимо да бъдат съобразени преди прилагане на мярката. Напротив, посочено е в докладна записка УРИ 5392р-453 от 27.05.2025 г., че отговор от лицето в отдел „Миграция“ не е получен, което се опровергава от представените с административната преписка доказателства. По делото безспорно се установяват редица относими обстоятелства, за които са представени съответните доказателства от оспорващия и които не са обсъдени от административния орган. Административният орган не е обсъдил предпоставките по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, не е събрал и анализирал всички относими доказателства. В случая административният орган не е анализирал представените доказателства, от които се установява, че А. Ф. Х. е завършил основното си образование си в Република България, пребивава в Република България продължителен период от време, майката, братът и сестрата на А. Ф. Х. имат българско гражданство и живеят на територията на страната, представени са доказателства за сключен от А. Ф. Х. граждански брак на територията на страната и родено в България дете, които в съвкупност водят до извод за интеграцията му в страната и изградените семейни и социални връзки. Не е направена проверка на семейното положение въз основа на официалните документи и реално дали съпрузите живеят заедно. Семейните, културните и социалните връзки на жалбоподателя със страната му на произход не са изследвани и обсъждани от административния орган. В оспорената заповед, както и в предложението за издаването ѝ липсват каквито и да е мотиви досежно личния живот на чуждия гражданин. С оглед на това съдът намира, че оспорената заповед е издадена без административният орган да е преценил дали са факти, които биха могли да доведат до нарушаване на правото на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС) на жалбоподателя. Правото на личен и семеен живот е гарантирано от конвенцията право, което органът е длъжен да съблюдава, както бе посочено и по-горе. Правото на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКЗПЧОС не гарантира пребиваването на чужденеца в приемната държава, но следва да бъде преценено съобразно чл. 6 от АПК и чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Безспорно е, че основното право на личен живот не е от категорията на абсолютните такива и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност

или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Нито една от сочените хипотези в случая органът не твърди, че е налице, не се сочат такива мотиви в оспорената заповед. Обжалваната заповед не се обосновава с никое от горните основания за допустимост на намесата на държавните власти в правото на личен и семеен живот на жалбоподателя - такива не се посочват изрично в мотивите на обжалваната заповед и не се твърди наличието им в какъвто и да е подготвителен акт или документ в административното производство по издаването ѝ, нито в съдебното производство. В конкретния случай с процесната заповед е наложена принудителна административна мярка на жалбоподателя, без налагането ѝ да е мотивирано както с реални и доказани фактически констатации, отнасящи се до факти и обстоятелства именно за оспорвания, така и без да е обосновано наличие на някое от основанията по чл. 8, ал. 2 от ЕКЗПЧОС, за да е допустима намесата в защитеното от международния акт право на личен и семеен живот на оспорвания. Несъмнено, не е налице основание по чл. 8, ал. 2 от ЕКЗПЧОС, обосноваващо накърняването на правото на личен и семеен живот с налагането на оспорената ПАМ. В конкретния случай съдът намира, че наложената ПАМ не се основава и не е мотивирана като допустима по ЕКЗПЧОС намеса в ползването на правото на жалбоподателя на личен и семеен живот нито с интересите на националната и обществената сигурност или пък с икономическото благосъстояние на страната, нито с предотвратяване на безредици или престъпления, нито с оглед защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите и съответно тази намеса да е „необходима в едно демократично общество“.

Установеното в закона задължение на административния орган да наложи ПАМ в хипотезата на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ не го освобождава от задължението да извърши преценка за необходимостта от намеса в личния и семейния живот и да съпостави относителната тежест на защитаваните ценности, като прецени приоритетната такава с оглед допустимостта на ПАМ от гледна точка правата на човека, както и с оглед издаването на заповедта в съответствие с целта на закона. С оспорената ПАМ не са отчетени продължителността на пребиваването на чужденеца в България и наличието на семейни и социални връзки със страната ни, предвид и съжителството с българска гражданка и обстоятелството, че майка му, сестра му и брат му са български граждани и живеят в Република България, които следва да се обсъдят съвкупно с пълната липса на данни за наличие на такива със страната на произход. Съгласно принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК и административният акт, и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В нарушение на визириания принцип и на препоръката в Съображение 6 от Преамбюла на Директивата за връщане процесната ПАМ е наложена единствено на основание незаконно пребиваване на чуждия гражданин в Република България, без да се съобразят редица релевантни обстоятелства по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Изложеното съставлява нарушение и

на принципа на съразмерност, който налага изследване на въпроса дали с акта и неговото изпълнение се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава (чл. 6, ал. 2 от АПК). Това означава, че преценката на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и принципът на пропорционалност за всеки отделен случай могат да изключат прилагането на мярката, както е в настоящия казус. По изложените съображения оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и предвид своевременно заявената претенция от жалбоподателя за присъждане на разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 910 лева разноски по делото, от които 10 лева за заплатена държавна такса и 900 лева за заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на размера на разноските, доколкото счита същия за адекватен и справедлив с оглед характера, предмета, сложността, интереса по делото и обема на осъществената правна защита, както и при съобразяване с Решение на СЕС по дело C-438/22 от 25.01.2024 г.

По изложените съображения Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 521 от 27.05.2025 г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ във връзка с чл. 66, ал. 1 от ЗУБ на А. Ф. Х. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ в И., като на основание чл. 39б, ал. 1 във връзка с чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ е определен срок от 30 (тридесет) дни за доброволно напускане на страната.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Ф. Х., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 910 (деветстотин и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: